

ше на ивички гласа, пѣкой-си князь, а може би и царевичъ, се соказалъ най-страшнѣйшиятъ комита. На Мютесарифина испратили двѣ телеграмми за тѣйзи комита, една отъ Рудукъ, друга отъ Шуменъ. Младия Каракачанинъ, е сердаръ, а може би и екземъ на комититѣ. Може ли, да се помисли че Българитѣ сж способни за такива дѣла! Хубаво правятъ Турцитѣ че не имъ довѣрватъ.

— Ъррр! извика доктора, върху когото се нахвърли Левъ съ своитѣ газети.—Ами кѣдѣ се е дѣналъ комитетъ?

— Казватъ че съ него имало двамина други Каракачани, Шайданъ Геровъ и Чалжки отъ Пловдивъ, и че всичкитѣ трима стѣжували съ Татарина.

— Кѣдѣ?

— Отвѣждъ Дунавъ, въ Букурещъ ли, въ Бѣлградъ ли, тамъ дѣто засѣдаватъ комитетитѣ. Подигнали би бунтъ, захванало се би клание, славно би ни угостили! А какво щеше да бжде на нашитѣ жени?

— Хмъ! бждете спокойни, никой даже не би ги помирилъ, а ако би пѣкой и да ги помирише, то побѣгналъ би тамъ, дѣто и пиперъ не расте. Ами какво стана съ булката?

— Нея, разумѣва се, взели въ домътъ на пашата тя сега е въ неговия харемъ. Авъ пратихъ Рифка да распита.

— Хмъ, хмъ! Пашата я изслѣдва; нищо му нѣма птичето! Бузитѣ на доктора се зачервиха като чукундуръ само не суровъ, а варевъ, и очитѣ му засвѣткаха по-хубаво отъ бриллиантитѣ на Английската кралица.—Искалъ би азъ да бжда на неговото мѣсто! Ето вий сте се търкаляли по арабскитѣ канцеларии, а сте си избрали за жена Рифка! Пословици да разказвате умѣете, а не виждате което блести!

Той смръкна малко емфие, и не послужи Лева.

— Може би и така да е, докторе.—Левъ се замисли.—Когато се върне Рифка, ний ще узнаемъ цѣлата истина. Жално че консултѣ не сж тукъ; но азъ ей-сега ще напisha на Пѣтля и на Булдога, това за тѣхъ ще